

undan hevur hann sagt okkum, at í Hetlandi er vindmegi 12 ikki óvanlig. Og hóast vit hava hug at halda, at í Føroyum er meira vindur, ja, so ER vindmegi 12 ovasta trin á Beaufort-stiganum. Ódnarstormur.

Planturnar byrja inni

Í einum av vakstrarhúsunum standa tomatir og auberginur. Tær verða standandi inni her. Krevja so mikið av lívd og varma, at tær verða ikki plantaðar út. Tað sama er galdandi fyri melónir, agurkur, graskar, chilli og piparfruktir.

Men fleiri onnur sløg skulu bara hava eina góða byrjan, so fara tey útum at vaksa seg lidnan. Spinat, ertrar, bønir, brokkoli og blommkál, til dømis.

– Vit byrja í februar at sáa inni. Vit hava ein hitadúk, sum vit seta planturnar á fyrstu tíðina, og vit geva teimum eyka ljós eisini. Og so hava vit eina ætlan, sum ger, at vit hava skil á, nær tey ymsu sløginu skulu inn og út, so tey koma út í moldina, tá nóg heitt er í veðrinum til júst tey, greiðir Penny frá.

Tari og pappír

Sumt verður sátt úti. Vit fara stillisliga oman gjøgnum veltuna, tí ein dunna hevur lagt seg við eggum við eitt av gomlu bildekkunum, sum tey nýta at halda fipurdúkinum niðri við, tá hann er á. Fleiri staðni í veltuni síggja vit, at moldin er lögð undir eitt lag av gráum endurnýtslupappíri, sum so hol eru gjørd í og fræ lögð niðuri. Hetta verður gjørt bæði fyri at hita moldina og fyri at sleppa undan ókrúti.

Í einum av plasthúsunum eru ongar plantur inni. Alt gólvið (sum ikki er nakað gólv, tunnilin er settur beint niður á lendið) er dekkjað av einum ferhyrntum dunga av sankutøðum. Inniundir

sankutøðunum liggur tari. Upp í einar 60 sekkir hava tey borið niðan og inn higar. Ætlanin er at lata øll hesi góðu føðsluevni frá høsnaðøðum, tara og húsarhaldsburturkasti koma graskarum til góðar.

– Taran brúka vit akkurát sum hann er. Skola hann ikki ella nakað, nei. Royna at taka sovrðnan, sum hevur ligið uppi á landi eina tíð og er uppløystur eitt sindur, sigur Penny.

Smakkurin verður ikki tikin

Uttanfyri, millum vakstrarhúsini, standa smá salathøvd á rað í samanhangandi pottum. Vit sleppa at smakka. Tey smáu

bløðini smakka heit og kryddað og eru broyskin. Vit spyrja, hvat tey hoyra frá teimum, sum keypa sovrððið sum hetta? Hvørjar eru afturmeldingarnar?

Penny smílist lítillátin.

– Ja, tey siga, at onki kann metast við hetta. Serliga salat eru tey ofta sera fegin um. Tí tað, ein kann keypa vakuumpakkað, er slaskut og vátt, og hevur so heldur ikki so nógv smakk sum okkara.

Og hóast hon ikki hevur verið í Føroyum, so metir Penny, at júst salathøvd áttu at verið nakað, sum bar til hjá føroyskum bóndum at farið í holt við og fingið selt væl av. Tey plaga at koma væl undan, sigur hon.

Grønmetiseskjur til haldarar

Sjálvi selja tey ein stóran part av sínum grønmeti í eini haldaraskipan. Fólk fáa ein kassa av blandaðum grønmeti aðrúhvørja viku. Og skipanin er rættiliga væl umtókt – hon hevur langan bíðilista. Ein partur av grønmetinum fer eisini í handlarnar og til hotell. Og helst fara tey at gera meira av at selja í stórum. Tí hóast tey helst vilja framleiða til fólk í nærheitini – “local food for local people” – so mugu tey, eftir at hava arbeitt hart og idealistiskt í trý ár, taka stórri atlit til lønsemi enn higartil. Annars ber ikki til.

Traktor – aldrin í lívinum

Vit sita í túninum á Turriefield, í vesturskininum. Fáa at eta frá blíðu hetlendingunum. Litríkar rættir, fullir í nýupptiknum grønmeti og nýhentaðum kryddurtum. Úti í veltuni arbeiða tvey ung úr Fraklandi, sum arbeiða her í nakrar vikur sum part av eini fjakkaraferð. Afturfyri fáa tey innivist í einum av kampingvognunum og mat. Fyri bert fyra árum síðani var alt graslendi. Nú eru 3000 fermetrar nóg mikið til at framleiða seks tons av grønmeti. Men tey ætla at halda áfram.

– Vit brúka 4000 fermetrar, men hava ein hektar (10.000 fermetrar) tilsamans, sum vit kunnu velta á. Og tað stykkið, vit brúka, er ikki í námind av at verða gagnnýtt til fulnar. Vit kunnu fáa væl meira burturúr við at bota um lendið við tara, við kálki og við tøðum, sigur Penny.

Og til at lætta um hava tey júst fingið sær... nei, ikki traktor. Hest. Tey vóna, at plógvið, tey hava bílagt úr Fraklandi, skjótt kemur. Á Turriefield grør væl – eisini prinsippini eru rófpest!